

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 9516100177
Dátum vydania rozhodnutia: 21.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Štift
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:9516100177.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štifta a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci obvineného Ing. M. F., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 21. septembra 2023 v Bratislave dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Tatiany Vorobelovej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2021, sp. zn. 6 To 8/2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. M. F. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 21. mája 2019, č. k. PK-1T/30/2016-1798 v bode I. uznal obvineného Ing. M. F. za vinného v bode 1 zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona („Tr. zák.“) a v bode 2 zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že

1. v presne nezistenom čase v období mesiacov august až október 2009 ako riaditeľ Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR (ďalej len „RHP Sobrance ÚHCP MV SR“) po poznámke, že to prijatie do policajného zboru nebude zadarmo, prijal od nstržm. A. A. a M. A. finančný úplatok v celkovej výške 2.600,- eur, ktorý mu bol odovzdávaný postupne prostredníctvom sprostredkovateľky C. Č., a to prvýkrát v sume 1.000,- eur v hypermarkete Hypernova v Michalovciach na ul. Humenská cesta č. 2, druhýkrát v sume 1.000,- eur na ceste medzi Michalovcami a mestskou časťou Michalovce-Močarany a tretíkrát v sume 600,- eur na dvore jeho rodinného domu v obci O. č. XX za to, že zabezpečí prijatie M. A. do služobného pomeru príslušníka PZ,

2. v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 v Sobranciaciach na svojom pracovisku ako riaditeľ RHP Sobrance ÚHCP MV SR na základe predchádzajúcich písomných žiadostí pre fyzické osoby

neoprávnene nad rámec svojich právomocí, vydal celkom 150 písomností s označením: „Povolenie na prednostné vybavovanie pri prekračovaní Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice cez hraničný priechod Výšné Nemecké - Užhorod, Ubl'a - Vělkij Bereznij“, ktoré zaevidoval v roku 2006 v zbernom hárku č. p.: PPZ-2/HCP-OVS-SO/2006 pod poradovými číslami písomností 43 a 64, v roku 2007 v zbernom hárku č. p.: PPZ16/RHP-SO-OVS/2007 pod poradovými číslami písomností 3, 5, 30, 43, 44, 51, 52, 56, 69, 78, 81, 83, 94 a 96 v roku 2008 v zbernom hárku č. p.: UHCP-7/RHPSO-CD/2008 pod poradovými číslami 1, 3, 5, 10, 13, 15, 17, 19, 21, 27, 29, 34, 38, 43, 48, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 69, 76, 82, 85, 87, 89, 98, 100 a 102, v roku 2009 v zbernom hárku č. p.: ZHCP-2/RHP-SO-CD/2009 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 5, 7, 9, 11, 15, 17, 22, 27, 31, 33, 36, 38, 40, 42, 45, 51, 54, 57, 59, 63, 81, 82, 91, 96, 99, 100, 103 a 107, v roku 2010 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2010 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 10, 14, 19 a 21a pod č. p.: UHCP-4/RHP-SO-CD/2010 napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na prednostné vybavovanie mu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky, ani z nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc) ani zo žiadneho interného predpisu, pričom tieto osoby takto neoprávnene vydané povolenia využívali na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice cez koridor označený medzinárodnou značkou CD, určený pre osoby s diplomatickými výsadami a iné oprávnené osoby.

Za to prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienčne odložený s uložením probačného dohľadu nad správaním obvineného na skúšobnú dobu štyri roky s uložením podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inému výchovnému programu a zároveň podľa § 56 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. § 36 písm. j) Tr. zák. peňažný trest vo výmere dvetisícpäťsto eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov.

Ďalším výrokom v bode II. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku („Tr. por.“) z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, prvostupňový súd obvineného oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 38/15/1000-40 z 10. novembra 2016 pre skutok kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že dňa 27. júna 2008 ako riaditeľ RHP Sobrance ÚHCP MV SR a ako zástupca zamestnávateľa nad rámec svojich právomocí uzavrel hromadnú poisťovnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., číslo návrhu 9980587680, číslo zmluvy 31/H-new/7300210982 so začiatkom poistenia od 1. júla 2008 na dobu neurčitú, v ktorej poistil seba a ďalších 83 podriadených policajtov za celkové ročné poistné 164.010,-Sk (5.444,13€), ktoré bolo spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. fakturované RHP Sobrance, ktoré však nebolo uhradené, a tak na podklade všeobecných poisťovacích podmienok došlo ku dňu 1. októbra 2008 k zániku poistenia a za obdobie platnosti poistenia od 1. júla 2008 do 30. septembra 2009 podľa § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ku dňu 12. februára 2010 si tak poisťovňa nárokuje nedoplatok na poistnom vo výške 1.185,45 eur od RHP Sobrance, pričom plk. Ing. M. F. tak konal bez písomného alebo ústneho splnomocnenia dotknutých policajtov a bez ich súhlasu, na účely uzatvorenia poistenia poskytol poisťovni aj osobné údaje dotknutých policajtov - rodné čísla, čím postupoval v rozpore s § 7 ods. 6 zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov a svojím konaním porušil povinnosti uložené ustanovením § 48 ods. 3 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZV a JS SR a ŽP. Zároveň podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodeného - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali obvinený a prokurátor odvolania, na podklade ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. mája 2021, sp. zn. 6 To 8/2019, rozhodol tak, že

- v bode I. podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2019, č. k. PK-1T/30/2016-1798, v časti I. vo výroku o vine týkajúcom sa skutku pod bodom 2 a v celom výroku o treste,

- v bode II. na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného Ing. M. F. podľa § 285 písm. b) Tr. por. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. k. VII/1 Gv 38/15/1000-40 z 10. novembra 2016 pre skutok (pod bodom 2 rozsudku prvostupňového súdu) kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 v Sobranciach na svojom pracovisku ako riaditeľ RHP Sobrance ÚHCP MV SR na základe predchádzajúcich písomných žiadostí pre fyzické osoby neoprávnene, nad rámec svojich právomocí, vydal celkom 150 písomností s označením: „Povolenie na prednostné vybavovanie pri prekračovaní Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice cez hraničný priechod Vyšné Nemecké - Užhorod, Ubl'a - Veľkij Berezniť“, ktoré zaevidoval v roku 2006 v zbernom hárku č. p.: PPZ-2/HCP-OVS-SO/2006 pod poradovými číslami písomnosti 43 a 64, v roku 2007 v zbernom hárku č. p.: PPZ-16/RHP-SO-OVS/2007 pod poradovými číslami písomnosti 3, 5, 30, 43, 44, 51, 52, 56, 69, 78, 81, 83, 94 a 96, v roku 2008 v zbernom hárku č. p.: UHCP-7/RHP-SO-CD/2008 pod poradovými číslami 1, 3, 5, 10, 13, 15, 17, 19, 21, 27, 29, 34, 38, 43, 48, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 69, 76, 82, 85, 87, 89, 98, 100 a 102, v roku 2009 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2009 pod poradovými číslami písomnosti 1, 3, 5, 7, 9, 11, 15, 17, 22, 27, 31, 33, 36, 38, 40, 42, 45, 51, 54, 57, 59, 63, 81, 82, 91, 96, 99, 100, 103 a 107, v roku 2010 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2010 pod poradovými číslami písomnosti 1, 3, 10, 14, 19 a 21 a pod č. p.: UHCP-4/RHP-SO-CD/2010 napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na prednostné vybavovanie mu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky, ani z Nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc), ani zo žiadneho interného predpisu, pričom tieto osoby takto neoprávnene vydané povolenia využívali na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice cez koridor označený medzinárodnou značkou CD, určený pre osoby s diplomatickými výsadami a iné oprávnené osoby,

- v bode III. na základe § 322 ods. 3 Tr. por. za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (skutok pod bodom 1 rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 21. mája 2019, č. k. PK-1T/30/2016-1798) obvinenému Ing. M. F. uložil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienčne odložený s uložením probačného dohľadu nad správaním obvineného na skúšobnú dobu štyri roky s uložením podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inému výchovnému programu a zároveň podľa § 56 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. § 36 písm. j) Tr. zák. peňažný trest vo výmere dvetisícpäťsto eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere sedemdesiatpäť dní,

- v bode IV. podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie obvinený Ing. M. F. vo svoj prospech prostredníctvom obhajkyne JUDr. Tatiany Vorobelovej podaním zo 6. decembra 2021 (č. l. 1956-1991), v ktorom navrhol, aby dovolací súd po zistení, že boli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por., rozsudkom rozhodol, že vyššie uvedenými rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1T/30/2016-1798 v bode I. v skutku pod bodom 1 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 To 8/2019 v bode III. bol porušený zákon v neprospech obvineného, v uvedených častiach zrušil tieto rozsudky a prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Dovolaateľ uviedol, že vytýkané pochybenia najmä z hľadiska zákonnosti rozhodovania a zákonného postupu súdov a orgánov činných v trestnom konaní

neboli napravené riadnym opravným prostriedkom, právne závery súdov sú svojvoľné, neudržateľné, boli prijaté v zrejmom omyle, bol popretý zmysel a podstata práva na spravodlivý proces zaručený čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolateľ namietol tieto základné skutočnosti:

- ohľadom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolateľ poukázal, že C. Č. a M. T. mali byť stíhaní pre podplácanie, C. Č. organizovala trestnú činnosť a M. T. bol pomocník, po vznesení obvinenia A. A. a M. A. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom 15. februára 2010 títo už neboli vypočúvaní ako obvinení, ale v procesnom postavení svedkov hneď 19. februára 2010 a procesné postavenie svedkov sa im zachovalo aj na hlavnom pojednávaní, C. Č. nebolo vznesené obvinenie pre prečin podplácania spolupáchateľstvom a bola vypočúvaná v procesnom postavení svedkyne a agentky, vznesené obvinenie pre prečin podplácania účastníctvom (pomocník) nebolo ani proti M. T. a bol vypočúvaný ako svedok a podľa dovolateľa dôkazy obsahom svedeckých výpovedí boli vykonané nezákonným spôsobom,

- svedkovia A. A., M. A., M. T. a C. Č. sa priamo zapojili do trestnej činnosti, svedkyňa C. Č. ju neskôr priamo organizovala a z toho dôvodu mali záujem na tom, aby pravda nevyšla najavo, aby získali výhody, beztrestnosť a súdy nevzali do úvahy, že výpoveď spolupracujúceho obvineného môže byť zámerne skreslená, aby pre seba dosiahol čo najvýhodnejšie podmienky, resp. aby bolo jeho trestné stíhanie zastavené a jeho svedectvo nemusí byť hodnoverné, pretože sa zapojil do trestnej činnosti a na tento nebezpečný procesný postup upozornil Európsky súd pre ľudské práva vo veci Q. proti Slovenskej republike, keď kritizoval spolupracujúceho obvineného či korunného svedka pre prílišnú dôveru a doposiaľ mu nie je známe, akým spôsobom došlo k zmene procesného postavenia obvinených na svedkov a či rozhodnutie o uplatnení týchto procesných postupov bolo právoplatné v čase konania hlavného pojednávania, keď vypovedali v procesnom postavení svedkov,

- svedectvo spolupracujúceho obvineného, resp. informácie, ktoré poskytuje, musia byť významné, rozhodujúce a nemožno ho nahradiť iným dôkazným prostriedkom, záujem spoločnosti musí prevyšovať nad záujmom na trestnom stíhaní spolupracujúceho obvineného, čo posudzuje prokurátor a nesie za to zodpovednosť a Trestný poriadok v § 218 ods. 1 vylučuje aplikáciu takeho postupu v prípade organizátora, návodcu alebo objednávateľa (v tomto poukázal aj na článok z Justičnej revue 5/2007 - JUDr. Žilinka: Spolupracujúca osoba a procesného postupy podľa TP), obsah výpovede svedkyne C. Č. bol súdmi vyhodnotený za priamy dôkaz, ktorý mal obvineného usvedčiť z prijímania úplatku, pretože výslovne na hlavnom pojednávaní uviedla, že obvinenému odovzdala dokopy 2.600 eur v hotovosti za zabezpečenie prijatia M. A. do služobného pomeru PZ, odvolací súd na str. 29 postavil túto svedkyňu do úlohy kľúčovej svedkyne s tým, že je podporená výpoveďami svedkov vymenovaných na str. 21 napadnutého rozsudku a dovolateľ vychádzajúc z tohto zákonného ustanovenia dospel k záveru, že A. A., M. A. a C.E. Č. nemohli byť v procesnom postavení spolupracujúcich obvinených ani svedkov a dôkazy získané ich svedeckými výpoveďami boli získané nezákonným spôsobom; svedok je fyzická osoba odlišná od páchatel'a (Šámal a kol., Trestný rád. Komentár, 2. vydanie, Praha, C. H. Beck, 1997), svedkom nemôže byť podozrivý ani obvinený a to ani v pomere k ostatným spoluobvineným, pokiaľ jeho trestné stíhanie nebolo právoplatne skončené, resp. jeho vec nebola vylúčená na samostatné konanie a výpoveď osoby, ktorá je sama páchatel'om trestného činu a bola vypočutá na zápisnicu o výsluchu svedka, je absolútne nepoužiteľná a nemala by byť vo vyšetrovacom spise, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tz 27/2004, resp. podľa názoru sudcu JUDr. Petra Šamka publikovaného v roku 2012 z hľadiska procesného je neprijateľné, aby tá istá osoba mala v tom istom konaní dve odlišné procesné postavenia, najskôr svedok a neskôr obvinený, tiež poukázal na staršiu judikatúru Zm 523/1929,

- prvostupňový súd v zhode s odvolacím súdom považovali za priamy dôkaz, ktorý podporuje obvineného údajné praktiky o prijímaní osôb do PZ za úplatu, právoplatný rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp.zn. BB-4T/62/2013 vo veci odsúdeného A.P. Y., ktorým bol právoplatne uznaný za vinného z prečinu nepriamej korupcie a v napadnutom rozsudku odvolací súd doplnil, že A. Y. bol uznaný vinným na tom skutkovom základe, že prijal úplatky vo výške 2.655 eur a

2.670 eur s tým, že bude vplývať na presne nestotožneného riadiaceho pracovníka RHP Sobrance, k čomu obvinený uviedol, že s týmto skutkom právoplatne odsúdeného nemá nič spoločné, bol síce obvinený, ale uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. k. VII/1 Gv 38/15/1000-25 bolo jeho trestné stíhanie pre prečin prijímania úplatku právoplatne zastavené, pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a napriek tomu odvolací súd v napadnutom rozsudku obom trestným veciam pripisuje význam priameho dôkazu, porovnáva sumy úplatkov a konštatuje, že odvolací súd nepreliadol, že sumy uvádzané svedkami z prostredia RHP, ako aj v naposledy označenom rozsudku, sa nápadne podobajú sume, ktorá tvorila úplatok v aktuálne preskúmvanej veci a podľa dovolateľa dôkaz prečítaním obsahu uvedeného rozsudku na hlavnom pojednávaní prvostupňovým súdom, ako aj odvolacím súdom s hodnotením ako nepriameho dôkazu proti dovolateľovi, bol súdmi vykonaný nezákonným spôsobom s poukazom na R 30/1966-II,

- namietol, že C. Č. bola príkazom sudcu pre prípravné konanie ustanovená za agenta, prvostupňový súd a odvolací súd v napadnutom rozhodnutí označil C. Č. za kľúčovú svedkyňu, obsah jej výpovede za priamy dôkaz svedčiaci o prijatí úplatku a či jej poskytol výhodu, beztrestnosť alebo zníženie trestu mu nie je známe, v tomto procesnom postavení sa C. Č.C. líši od agenta, pretože agent je prostriedok operatívno-pátracej činnosti (spolupracujúci obvinený je odklon od trestného stíhania), z opisu skutku podľa obžaloby i zistenia súdu vyplýva, že bola spolupáchateľkou, organizátorkou prečinu podplácania, C. Č. v procesnom postavení kľúčového svedka nebola oznamovateľkou prípravy ani pokusu trestného činu, preto nemohla byť v štádiu dokonaného trestného činu ustanovená za agenta, išlo o spolupracujúcu obvinenú, ktorá bola navyše organizátorkou trestného činu, organizátor dokonaného trestného činu nemôže byť agent a ani spolupracujúci obvinený, procesné postavenie spolupracujúci svedok Trestný poriadok nepozná a preto výpoveď C. Č. i v procesnom postavení spolupracujúceho svedka je nezákonným dôkazom, zo strany sudcu pre prípravné konanie pri rozhodovaní o povolení činnosti agenta došlo k prekročeniu zákonnosti vo veľkom rozsahu a odvolací súd mal konštatovať, že takýto postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu v štádiu dokonaného trestného činu so spolupáchateľmi je extra legem a dôkazy zadovážené takým postupom sú od začiatku nezákonné a v trestnom konaní ich preto nie je možné použiť,

- ohľadom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolateľ uviedol, že v prípravnom konaní bola 28. apríla 2010 ako svedok - agent vypočúvaná prokurátorom C. Č., pričom na výsluchu mal byť prítomný obhajca obvineného, ktorý mal byť upovedomený o úkone a ak sa ho nezúčastnil, mal byť z výsluchu vyhotovený zvukový záznam a z potvrdenia prokurátora vyplýva, že tento nebol urobený, podľa dovolateľa táto výpoveď bola upravovaná, manipulovaná a koordinovaná s inými výpoveďami a dôkaz vykonaný obsahom tejto výpovede bol vykonaný nezákonným spôsobom a zásadným spôsobom porušil jeho právo obhajoby; vyššie uvedený zásah štátu do skutkového deja, ktorý bol doposiaľ zistený v prípravnom konaní výpoveďami svedkov (so spolupáchateľmi o dokonanom trestnom čine), bol nezákonný a v rozpore s procesným postupom podľa § 1 a § 2 ods. 1 Tr. por., zásadným spôsobom porušil právo na obhajobu a Trestný poriadok umožňuje, aby v prípade, ak je agentom iná osoba ako príslušník PZ a súhlasí s tým, aby jej totožnosť bola odhalená, boli na ďalšie konanie použité ustanovenia o svedkovi,

- za zásadné porušenie práva na obhajobu považuje odmietnutie návrhu obvineného na doplnenie dokazovania výpoveďami svedkov (JUDr. V. Š., JUDr. B. L., N. I. a konfrontáciu C. Č.N. s M. A. a iné), týchto svedkov vypočuť, umožniť im klásť otázky a vyjadriť sa k ich výpoveďiam, prvostupňový súd vykonal dôkazy v neprospech obvineného a odmietol dôkazy, ktoré mohli byť v jeho prospech, čím došlo k porušeniu zásad kontradiktórneho procesu.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu SR (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 18. januára 2022 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 2 TdoV pod hore uvedenou spisovou značkou, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2022 v dotknutom znení rozhoduje v zložení JUDr. Peter Hatala, JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Jana Serbová (teraz JUDr. Jana Kostolanská), JUDr. Pavol Farkaš a JUDr. Martin Piovartsy, pričom JUDr. Pavol Farkaš bol z rozhodovania vylúčený podľa § 31 ods. 4 Tr. por., keďže rozhodoval v merite veci uznesením

Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2014, sp. zn. 6 Tost 3/2014, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, ktorým bola odmietnutá obžaloba a vec vrátená prokurátorovi a podľa čl. XVI ods. 5 daného rozvrhu práce ho nahradil náhradný člen senátu JUDr. Peter Štíft a JUDr. Martina Piovarsyho, ktorý sa vzdal funkcie sudcu k 31. decembru 2022, nahradil podľa uvedeného ustanovenia náhradný člen senátu JUDr. Petr Kaňa.

Dovolací súd si vzhľadom na obsah podaného dovolania pred rozhodnutím vyžiadal z Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR správu jednak či bolo voči osobám C. Č. a M. T.C. vedené trestné stíhanie ohľadom skutku, v prípade ktorého došlo k odsúdeniu obvineného Ing. M. F., jednak ohľadom osôb A. A., M. A., C. Č. a M. T., či boli voči týmto osobám použité procesné inštitúty vzťahujúce sa k inštitútu spolupracujúcej osoby a zaslanie meritorneho rozhodnutia ohľadom pôvodne spoluobvinených A. A. a M. A., ktorým bolo vznesené obvinenie v spoločnom konaní s obvineným Ing. M. F.P. (č. l. 1997-2004).

Podľa písomnej správy Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo 14. júna 2023 (č. l. 2005-2009), následne zaslanej dovolacím súdom obhajkyňi obvineného, bolo osobám A. A. a M. A., stíhaným pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. na základe uznesenia vyšetrovateľa PZ z 15. februára 2010, po prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 3 Tr. por. od 25. októbra 2011 do 15. novembra 2021, ich trestné stíhanie zastavené podľa § 215 ods. 3 Tr. por. uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR z 9. júna 2022, č. k. VII/1 Gv 167/19/1000-7, právoplatným 9. júna 2022, pričom voči osobám C. Č. a M. T. nebolo vedené žiadne trestné stíhanie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 .

Po predložení veci Najvyšší súd SR ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a splňa nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň však bolo zistené, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených, najzávažnejších procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Tr. por., pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Tr. por.), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení

§ 371 Tr. por. a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia pochybení napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a nie uvedených právnych dôvodov dovolania z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por., a teda podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (R 120/2012). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a povinnosť obsahovo namietat' skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

K uplatneným dovolacím dôvodom treba uviesť nasledujúce základné teoretické východiská vyplývajúce z rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je zo samotnej formulácie zákonného ustanovenia zrejmé, že tento dovolací dôvod nie je splnený pri akomkoľvek porušení práva na obhajobu, ale zákon vyžaduje, aby bolo také právo porušené zásadným spôsobom. Takým zásadným porušením tohto práva je predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, resp. porušenie iných procesných ustanovení obdobného charakteru a závažnosti týkajúcich sa tohto práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy SR nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá tento dovolací dôvod. Zároveň treba uviesť, že iba všeobecné zistenie o porušení práva na obhajobu v prípravnom konaní, ktoré ale nemá žiadny materiálny dopad na dôkazy vykonané v súdnom konaní, ktoré boli rozhodujúce na zistenie skutkového stavu, nenaplnia tento dovolací dôvod (R 53/2021-I.).

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z toho treba opodstatnene odvodiť, že nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I.).

Už z uvedených teoretických východísk je zrejmé, že pokiaľ dovolateľ namieta výpoveď svedkyne - agentky C. Č. z prípravného konania z 28. apríla 2010, tak treba uviesť, že obsah danej výpovede nebol podkladom pre odsúdenie dovolateľa (svedkyňa C. Č. bola vypočutá na hlavnom pojednávaní 21. marca 2017, pričom v prípade namietaných rozporov v jej výpovedi boli tieto odstraňované s jej výpoveďou z prípravného konania z 23. septembra 2015, ktorá bola vykonaná za prítomnosti obhajcu obvineného) a keďže na obsah daného výsluchu nebolo súdmi pri rozhodovaní prihliadané, sú skutočnosti namietané dovolateľom týkajúce sa tohto úkonu z prípravného konania z pohľadu dovolacieho konania irelevantné.

Obdobne pokiaľ dovolateľ namieta, že boli odmietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania ohľadom

výpovedí svedkov či vykonania konfrontácie ním uvádzaných, tak dovolací súd zistil, že uvedená námietka je nedôvodná. V prvom rade treba uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe za zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por., pretože ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Teda právo navrhnúť dôkazy patrí medzi základné práva obvineného, je však na posúdení súdu, aby rozhodol, ktoré z dôkazov navrhovaných procesnými stranami vykoná, pričom pri tomto svojom rozhodovaní je obmedzovaný zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci v tom smere, že pokiaľ má súd za to, že dôkazy získané z vykonaných dôkazných prostriedkov sú dostatočné na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nie je povinný vykonať ďalšie stranami navrhované dôkazné prostriedky, a teda procesné strany majú síce právo navrhnúť dôkazy, ale tomuto právu nezodpovedá povinnosť súdu všetky navrhované dôkazy aj vykonať (primerane R 7/2011, R 14/2015-II.). Prvostupňový súd o návrhoch obvineného na doplnenie dokazovania riadne procesným spôsobom rozhodol na hlavnom pojednávaní, keď ich s poukazom na § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať a vo svojich meritórnych rozhodnutiach prvostupňový súd (na str. 19-25, osobitne k odmietnutiu návrhov obvineného na doplnenie dokazovania na str. 20) a odvolací súd (na str. 21-31, osobitne k obvineným v odvolaní namietaným nesúhlasom s rozsahom vykonaného dokazovania na str. 30) určitým a preskúmateľným spôsobom uviedli konkrétne dôkazy, o ktoré opierajú skutkové zistenia, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov a právne úvahy, ktorými sa spravovali pri posudzovaní dokázaných skutočností v otázke viny, resp. ako sa vyrovnali s obhajobnými vyjadreniami a dôvody nevyhovenia návrhov na vykonanie ďalších dôkazov.

Pokiaľ dovolateľ poukazuje, že C. Č. a M. T. mali byť trestne stíhaní a že na ich výpovede v procesnom postavení svedkov nie je možné prihliadať, tak dovolací súd sa ani s touto námietkou nestotožnil. Z vymedzenia skutku tak, ako je uvedený v dotknutom rozsudku prvostupňového súdu, ktorý je pre dovolací súd záväzný vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., vyplýva, že C. Č. bola osobou, prostredníctvom ktorej obvinený prijal od A. A. a M. A. predmetný úplatok a osoba M. T. vo vymedzení skutku žiadnym spôsobom ani nevystupuje. Z vyjadrenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry, ktoré si vyžiadal dovolací súd, pritom vyplýva, že C. Č. ani M. T. neboli ohľadom daného skutku trestne stíhaní. Z uvedeného je zrejmé, že ich výpovede v procesnom postavení svedka - agenta (C. Č. bola v prípravnom konaní ustanovená príkazom súdu za agentku), resp. svedka boli vykonané v súlade so zákonom. Pre dovolací súd nie je určujúce, že dovolateľ je toho názoru, že tieto osoby mali byť tiež trestne stíhané a že mali danú trestnú činnosť zorganizovať, resp. byť pomocníkom. Ide o subjektívne tvrdenie dovolateľa a jeho trestnú činnosť neorganizovala iná osoba, resp. nebola účastníkom vo forme pomoci, keď svedok M. T. k veci vypovedal v podstate iba to, že kolegu A. nasmeroval k Č., keď mu povedal, že jeho manželka by sa chcela zamestnať na polícii, keďže jej synovec pracoval na polícii. Z výpovede C. Č. vyplýva, že žiadosť o úplatok, keď sa A.Á. chcela zamestnať na polícii a Č. sa na to pýtala obvineného, ktorého poznala, išla priamo od obvineného, ktorý si postupne vypýtal tisíc eur, ešte raz tisíc eur a napokon šesťsto eur, pričom Č. to oznamovala A. a obvineným žiadané finančné prostriedky mu doniesla. Obvinený pritom uvádzal, čo má A. urobiť, že si má dať novú žiadosť o prijatie, pretože stará sa neobnovuje a že to urobí za určitý poplatok a tiež žiadal následne doplnenie žiadosti.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že C. Č. nemohla byť ustanovená príkazom súdu za agentku, tak aj táto námietka je nedôvodná. Podľa ustálenej súdnej praxe práve osoba, ktorá sa vedome zúčastňuje odhaľovania trestnej činnosti, má byť ustanovená do procesného postavenia agenta, keďže sa aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatelom podieľa na odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'a trestného činu (R 2/2017). V tomto ohľade je teda nedôvodným dovolateľom namietanie nezákonnosti postupu sudcu pre prípravné konanie ohľadom vydania príkazu na použitie agenta vo vzťahu ku C. Č.,

keďže použitím inštitútu agenta sa predpokladalo zistenie skutočností dôležitých pre odhalenie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'a korupčného trestného činu.

Čo sa týka osôb A. A. a M. A., títo boli pôvodné obvinení tým istým uznesením ako dovolateľ - uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby z 15. februára 2010, ČVS: SKIS-430/IS-4-V-2009 pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s tým, že prostredníctvom C. Č. dovolateľovi odovzdali predmetný úplatok (č. l. 5-7) a pôvodne boli aj vypočutí v procesnom postavení obvinených 16. februára 2010 (č. l. 64-69 a 70-76). Následne došlo uznesením vyšetrovateľa PZ toho istého orgánu a ČVS z 18. februára 2010 podľa § 21 ods. 1 Tr. por. k vylúčeniu trestnej veci obvinených A. A. a M. A. zo spoločného konania s dovolateľom na samostatné konanie s novým ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2010 s tým, že títo obvinení sa významnou mierou podieľali na objasnení korupcie a o ich trestnom stíhaní je potrebné rozhodnúť v samostatnom konaní (č. l. 14-16). Od vylúčenia veci tieto pôvodne spoluobvinené osoby mohli byť vypočúvané iba v procesnom postavení svedkov a uvedené je zrejmé z ustálenej súdnej praxe dlhodobo aplikovanej, z ktorej vyplýva, že pôvodne obvinená osoba nemôže byť po vylúčení tejto osoby na samostatné konanie v pôvodnej veci vypočúvaná v procesnom postavení obvineného, ale jedine v procesnom postavení svedka (R 45/1978). Z písomného vyjadrenia prokurátora vyžiadaného dovolacím súdom vyplývalo, že trestné stíhanie A. A. a M. A. bolo zastavené podľa § 215 ods. 3 Tr. por. s poukazom, že sa významnou mierou podieľali na objasnení korupcie, nakoľko na základe nimi poskytnutých informácií orgánom činným v trestnom konaní vo veci trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné došlo k podaniu obžaloby v trestnej veci dovolateľa a ich výpovede boli jedným z rozhodujúcich dôkazov, ktoré viedli k uznaniu jeho viny, pričom zároveň nešlo o organizátora, návodcu ani objednávateľa trestného činu. K danému zastaveniu trestného stíhania týchto osôb došlo po právoplatnom skončení trestnej veci dovolateľa, čo je zrejmé z obsahu daného uznesenia, keďže dôvody na také rozhodnutie boli viazané práve na trestnú vec dovolateľa, na usvedčovaní ktorého daní svedkovia vypovedali. Zastavenie trestného stíhania spolupracujúcej osoby je zákonný inštitút ustanovený v § 215 ods. 3 Tr. por. a pre jeho aplikáciu boli splnené zákonné podmienky. Nešlo pritom o jediné dôkazy, ktoré usvedčovali dovolateľa, ale súdy v meritórnych rozhodnutiach podrobne rozviedli viaceré dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti, ktoré viedli k odsúdeniu dovolateľa. Poukazovanie ohľadom inštitútu spolupracujúcej osoby a korunného svedka na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Q. proti Slovenskej republike nie je v tomto ohľade relevantné, keďže v tejto veci išlo o skutkovo iné okolnosti prípadu, keďže dovolateľ a konajúce súdy mali vedomosť, že pôvodne spoluobvinení A. A. a M. A. sú trestne stíhaní za daný skutok pre prečin podplácania spolupáchateľstvom a že ich vec bola vylúčená na samostatné konanie, pričom ich trestné konanie nebolo v čase vydania meritórnych rozhodnutí dovolateľa skončené a do úvahy pripadalo aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že súdy poukazovali ako na nepriamy dôkaz na rozsudok vydaný v inej trestnej veci, kde bolo voči dovolateľovi zastavené trestné stíhanie, tak treba uviesť, že samotné oboznámenie iného rozhodnutia ako listinného dôkazu nie je postup, ktorý by bol v rozpore s Trestným poriadkom, pretože podľa § 269 Tr. por. sa práve ako listinné dôkazy vykonávajú písomné vyjadrenia, posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, medzi ktoré práve podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov patria aj rozhodnutia štátnych orgánov vydaných v inom konaní vrátane rozhodnutí súdov vydaných v inom trestnom konaní. Pokiaľ mali súdy takto vykonaný dôkaz podľa dovolateľa nesprávne vyhodnotiť, uvedené nespadá pod tento ani iný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., keďže dovolanie podané obvineným alebo generálnym prokurátorom neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Odhliadnuc od uvedeného dovolací súd pre úplnosť poukazuje, že obvinenému bolo zastavené trestné stíhanie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR z 29. januára 2016, č. k. VII/1 Gv 38/15/1000-25 (č. l. 1424-1427), pre skutok vymedzený inými skutkovými okolnosťami (malo ísť o úplatok vo vzťahu k prijatiu do služobného pomeru príslušníka PZ osoby P. F.) ako v prípade oboznámeného rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. februára 2014, sp. zn. 4T/62/2013 (č. l. 1686) ohľadom odsúdenia A.P. Y. pre pokračovací prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. (malo ísť o úplatky vo vzťahu k prijatiu do služobného pomeru príslušníka PZ osoby M. K. a osoby E. M.).

Z vyššie uvedeného zároveň vyplýva, že bolo irelevantným poukazovanie dovolateľom na konanie pred prvostupňovým súdom (§ 374 ods. 3 Tr. por.), keďže ani v jeho konaní neboli zistené vytýkané pochybenia.

Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.